

ALFIE BLOOM

Tajomstvo
zakliateho
hradu

Gabrielle
Kentová

FRAGMENT

Alfie Bloom a tajomstvo zakliateho hradu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Gabrielle Kentová
Alfie Bloom a tajomstvo zakliateho hradu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALFIE BLOOM

Tajomstvo
zakliatejho
hradu

Gabrielle Kentová

Pre Satish, za včerajšok aj zajtrajšok

PROLÓG

NÁVŠTEVNÍK PANI EMMETTOVEJ

Nora Emmetová neschvaľovala celý rad vecí. Napríklad hvízdanie, tropické ovocie, sandále, deti, ktoré jej nepodržali otvorené dvere, deti, ktoré si mysleli, že potrebuje, aby jej podržali dvere... Deti vlastne neschvaľovala všeobecne. Lenže vo chvíli, keď sa o tretej ráno posadila v posteli a započúvala sa do tmy, najväčšmi zo všetkého neschvaľovala to, čo ju práve zobudilo.

Nemusela dlho čakať, pretože ovce znovu začali blačať. Nora Emmetová sa natiahla, potme škrtila zápalkou a s neobyčajnou obratnosťou, ktorá prichádza s rokmi praxe, rozsvietila petrolejku na nočnom stolíku. Elektrine pani Emmetová zatiaľ akosi nedôverovala.

Vstala a mosadzný rám postele zavrzgal. Vsunula nohy do károvaných papúč a odšuchtala sa po schodoch nadol, aby zistila, čo sa deje.

V kuchyni položila petrolejku vedľa sporáka, rozhrnula záclony a z okna vyzrela do noci. Zvuky utíchli, len sem-tam sa ešte ozvalo bojazlivé *béé*. Čokoľvek ovce vystrašilo, ešte to tam bolo. Zrejme to boli tí istí zlodeji, ktorí minulý mesiac ukradli na farme Merryweatherovcov dve kravy. Nuž, z jej stáda teda nedostanú nič! Pani Emmettová si natiahla kabát a čižmy, z komory vytiahla brokovnicu a z plechovky od sušienok náboje, ktoré si napchala do vreciek.

Vyšla von a kuchynské dvere za ňou tíško zaklapli. Pani Emmettová si strčila brokovnicu pod pazuchu, vyhrnula si nočnú košeľu a zakrádala sa ovocným sadom. Potichu kľučkovala medzi krivými slivkami k ovčej ohrade. Mesiac práve dorastal a vrhal na farmu len trochu striebristého svetla, takže okolo bola tma, v akej si nevidíte ani na špičky nôh. To však pani Emmettovej neprekážalo. Neschvaľovala noci, keď žiara pouličného osvetlenia prehlušila svit hviezd. Toto však bola noc, ako sa patrí.

Blakot ustal a ovce boli odrazu desivo tiché. Pani Emmettová už bola skoro pri ohrade a zreteľne počula mliaskavé chrúmanie a chrčanie. V ovčej ohrade niečo bolo, a nebola to ľudská bytosť. Žeby vlk? V Hexbridgei vlky neboli už celé roky.

Oči si privykli na tmú, takže pani Emmettová videla ovce, ktoré sa chúlili v jednom rohu ohrady. Stádo bolo v ustavičnom pohybe, ako sa jedna ovca škriabala cez druhú v snahe dostať sa čo najďalej od toho, čo bolo v ohrade s nimi. Prikradla sa bližšie, aby zistila, čo to je.

Chrúmanie ustalo a ovce znovu začali vydesene blačať. Ešte nikdy nepočula nijaké zviera vydávať takého zvuky, ani na bitúnku. Vtom sa medzi pani Emmettovou a ohradou vztýčila obrovská tmavá postava. Inštinktívne zdvihla brokovnicu a dva razy vystrelila na tmavý tieň.

Odras pušky ju zrazil na zem a takmer ohluchla od ryku, v ktorom akoby sa miešalo trúbenie slona s revom leva. Pani Emmettová vytrhla lem nočnej košeľe zo zovretia bodliakov a vyškriabala sa na nohy, ale okamžite sa zatackala, keď jej do tváre udrel horúci smradľavý dych tvora, ktorý sa týčil nad ňou.

Pani Emmettová sa pozrela nahor.

Zízali na ňu dva páry žltých očí veľkých ako taniere. Nozdry jej naplnil pach síry a sluch zachytil tiché syčanie. Zvuk sa stupňoval. Pani Emmettová sa zhlboka nadýchla, s neskutočnou rýchlosťou znovu nabila zbraň, zaklapla zásobník, zdvihla pažbu na plece a namierila najbližšiemu netvorovi rovno medzi oči. Stlačila spúšť a z hrdla sa jej vydral najprenikavejší výkrik za všetkých osemdesiatdva rokov jej života.

„HEŠŠŠ!“

Spúšť cvakla naprázdno. Z hlavne nevyšlo ani pípnutie. Žlté oči sa privreli do úsmevu a ostrý krik pani Emmettovej sa vytratil do ticha. Syčanie teraz pripomínalo tlakový hrniec. Zasiahol ju poryv horúceho vzduchu, zhodil jej nočnú čiapočku a rozfúkal vlasy aj nočnú košeľu. Tuho zavrela oči a zakryla si pred tým páliacim víchrom tvár. Dobiela rozžeravený záblesk navždy ukončil jej starosti o ovce. Skôr než pani Emmettovej vypadla brokovnica z ruky, na zoznam vecí, ktoré neschvaľovala, si pridala poslednú položku.

1

KRKAVEC

Alfie Bloom sa hojdal na stoličke a počúval veselé džavotanie, ktoré sa rozliehalo triedou, keď ho odrazu prepadol zvláštny pocit, že ho niekto sleduje.

Bol posledný školský deň pred letnými prázdninami. Oknami prenikali dovnútra slnečné lúče a sľubovali šesť týždňov nádhernej slobody. Pani Harrisová práve vyhlásila na popoludnie voľnú zábavu. Väčšina žiakov si doniesla stolové hry, a tak sa teraz hádali, kto vyhráva a kto podvádza. Umelecky založení spolužiaci si kreslili a navzájom si zdobili ramená tetovačkami urobenými guľôčkovými perami.

Alfie sa spokojne oddával dennému snívaniu o všetkom a o ničom, keď to zacítil. Už ho to začínalo

štváť. Podozrievavo sa rozhlíadal po triede, ale zdalo sa, že každý sa stará o seba. Pozrel sa smerom k ihrisku a v okennom skle zachytil svoj odraz, šticu červenohnedých vlasov padajúcich do zelených očí. Keď však vyzrel z okna, hneď zistil, kto ho špehuje. Na školskom dvore sedel veľký čierny vták.

Vták poskočil a potom urobil zopár krokov zbožka nabok, pričom nespustil oči z okna triedy. Alfie by odprisahal, že krkavec sa snaží správať nenúteno po tom, čo ho prichytil. Nikde na dohľad nebol nijaký ďalší vták a Alfiemu začalo byť osamelého krkavca trochu ľúto. Vedel, aké je byť sám. Posledný deň školského roka bol vždy skvelý, ale od zajtra bude sám ako kôl v plote, zatiaľ čo jeho najlepšia kamarátka Amy Siuová odíde s babičkou na prázdniny. A otec bol vždy taký zaneprázdnený svojimi vynálezmi a občasnými zamestnaniami, že Alfie ho vídal len zriedkakedy.

Vzdal očný súboj s krkavcom, ponáťahoval sa a otočil sa k vedľajšej lavici, kde práve mastili karty. Zdalo sa, že Amy vyhráva. Lenže keď o chvíľu opäť zaletel pohľadom von, zmeravel. Namiesto krkavca naňho teraz malým mosadzným teleskopom hľadel vysoký muž vo viktoriánskom obleku a plášti. Alfie skoro zletel zo stoličky.

„Amy! AMY!“ zavolal a horúčkovo zakýval na kamarátku. Keď sa znovu obrátil k oknu, muž bol preč a na jeho mieste sa zase naparoval čierny vták.

„Čo je, Al?“ podišla k nemu Amy. „Dúfam, že to aspoň stojí za to. Práve som skoro vyhrala Philovo pero - to, čo píše aj vo vesmíre.“

„Tam! Vidiš toho krkavca?“ Alfie si ostražito obzeral vtáka, ktorý si nenútene preberal pierka pod krídlom. „Pripadá ti... *normálny*?“

„Tak ukáž!“ Amy sa mu naklonila cez plece a s prižmúrenými očami si krkavca dôkladne obzre-
la. „No, má všetko, čo krkavce zvyčajne mávajú -
perie, krídla, zobák... Takže áno, je to normálny
vták. To si ma zavolať len preto?“

„Áno. Prepáč.“ Alfie sa v rozpakoch ošíval. „Ja
len... no, on chvíľu vyzeral inak.“

„Ach taaaaak!“ Amy mu poklopkala po hlave
a vrátila sa ku kartám.

V triede to hučalo ako obyčajne. Pani Harrisová
sa snažila, aby si žiaci upratali svoje kresby a hry
a podľa všetkého si nikto tú zvláštnosť vonku ani
nevšimol.

Alfie ďalej civel na krkavca a rozmýšľal, či si toho
čudného muža len predstavoval, keď vtom zazvo-
nilo. Všetci vyskočili na nohy a triedou sa rozľahol
jasot. Alfie vyzrel z okna práve včas, aby videl, ako
krkavec pobehol a vzlietol.

„Ticho, upokojte sa!“ skríkla pani Harrisová.
„Tak, základná škola sa pre vás skončila. Dúfam, že
po návrate z prázdnin budete na Hillstonskej stred-
nej pokračovať v tvrdej práci a že niektorí z vás túto

priležitosť využijú na to, aby obrátili list a začali nanovo.“ Alfiemu neušlo, že pri tých slovách vrhla významný pohľad na niekoľkých spolužiakov, ale tí si to nevšimli, pretože už mali namierené k dverám.

„Prosím, vyložte POTICHU stoličky a...“ Zvyšok vety zanikol v škrípaní stoličiek ťahaných po podlahe a v búchaní, ako ich žiaci rýchlo kládli na lavice. Niekoľko ich spadlo, keď sa všetci tlačili, aby sa prví dostali k dverám. Pani Harrisová sa ešte snažila ten lomoz prekričať, ale nakoniec to vzdala a zvalila sa na stoličku. S úľavou si vydýchla. Ďalší školský rok mala za sebou.

Alfie si zložil kravatu, hodil si batoh na plecيا a vrhol sa do víru zdivočeného burácajúceho davu, ktorý sa hrnul zo školskej brány. Prešiel okolo Amy, ktorá práve nasadala do babičkinho auta.

„Al, babička ti odkazuje, že v nedeľu máš prísť na obed. Jupí! Už nijaká škola!“

Alfie sa cestou domov šuchtal viac než obyčajne, užíval si slnečné počasie a premýšľal nad zvláštnym krkavcom. Jeho snívanie za bieleho dňa prerušila prázdna plechovka od koly, ktorá sa mu odrazila od zátylku.

„Hej, Blumík!“

Alfie v duchu zaúpel a najradšej by sa nakopal. Bol taký zabratý do svojich úvah, že si nevšimol triednych výtržníkov Vinniego a Weggisa, ktorí sa valili za ním.

„Tak čo budeš robiť cez prázdniny?“ spýtal sa Vinnie, keď ho dobehli. „Vezme ťa ten tvoj čudácky ocinko niekam vykopávať dinosaury alebo také niečo?“

„Otec je vynálezca, nie archeológ.“

„To je fuk, aj tak je to magor. V každom prípade sme si hovorili, že by sme ťa odprevadili domov, keď ťa celé prázdniny neuvidíme. Už sa nemôžem dočkať septembra. Počul som, že na Hillstonke záchody splachujú celú večnosť. Prospelo by ti, keby ti niekto umyl hlavu.“

„Zmiznite!“ zahundral si Alfie popod nos a pridal do kroku, aby sa ich zbavil. Už niekoľko mesiacov ho zožieralo, ako sa navádzali do jeho otca, ale neodvážil sa im niečo povedať, aby to celé ešte nezhoršil.

„Čo si to povedal, Blumík? Fakt si nám práve povedal, aby sme zmizli? Weggis, zober mu vak!“

Weggis chňapol po batohu. Alfie sa mu pokúsil vymaniť, ale nebol dosť rýchly.

Vinnie sa začal hrabať v batohu a vyhadzovať z neho Alfieho športové oblečenie.

„Hmm, dobre trápne tenisky.“

„Nie, sú v pohode,“ pridala sa Weggis k jeho snaženiu. „Akurát pre môjho psa.“ Vytiahol z batoha zošit, prelistoval ho, odhodil nabok a siahol po ďalšom.

Alfie si vzdychol. Už to poznal - zažil to už veľa ráz. Prekutrú mu celý batoh, a keby sa im snažil svoje veci vytrhnúť z rúk, začnú si ich hádzať. Sadol

si na záhradný múrik a zo všetkých síl sa snažil tváriť znudene, hoci cítil, ako mu búcha srdce.

„Ty nechceš svoj batoh?“ vyprskol Weggis, zjavne rozladený, že Alfie sa nijako nesnaží dostať svoje veci naspäť.

„Zdá sa, že ty ho chceš oveľa viac než ja,“ odvetil Alfie a dúfal, že sa mu hlas veľmi nechveje. Zdvihol sa a vykročil. „Tak si ho nechaj.“

„Hej, my tie tvoje smradľavé veci nechceme!“ zhúkol Vinnie, dobehol ho a buchol do chrbta. Alfie sa zatackal, potom sa otočil na päte, aby k nemu stál čelom. „My si aspoň môžeme dovoliť poriadne tenisky.“ Na Alfieho pleci prudko pristála Vinnieho ruka. Alfie mal pocit, akoby mu niekto v hrudi zapálil oheň, ktorý teraz pomaly rozpúšťal jeho strach z Vinnieho. „Ten tvoj pomätený otec by ti určite nemohol kúpiť nové, keby si o tieto prišiel.“ Alfie zaťal ruku v päst. Ďalšie postrčenie.

Alfie stratil nervy a vrazil do svojich trýzniteľov plecom. Poriadne ich tým prekvapil. Weggis sa zvalil rovno na Vinnieho, ktorému batoh vyklzol z ruky, preletel Alfiemu cez hlavu a spadol doprostred cesty. Alfie sa rozbehol, aby si pozbieral veci, kým sa tí dvaja spamätajú a rozbehnú za ním.

Oči ho pálili a zrak akoby sa mu zahmlil. Napchal si tenisky a zošity späť do batoha a ustavične sa obzeral cez plece, či Vinnie po ňom nejde. Odkiaľsi sa k nemu doniesol vydesený ženský hlas:

„Pozor!“

Otočil sa a stúpil. Rovno naňho sa rútilo auto. Vodič si ho všimol a dupol na brzdu, ale neskoro. Bolo to ako v spomalenom zábere. Žena, ktorá naňho zavolala, len bezmocne stála pri obrubníku so svojím psom a naťahovala k nemu ruku. Auto bolo tak blízko, že Alfie videl vodičovu tvár do najmenšieho detailu – bol to muž v strednom veku, s okuliarmi, fúzmi, rukami prilepenými na volant a ústami otvorenými v nemom výkriku.

Alfie nedokázal prinútiť svoje nohy k pohybu, a tak zatvoril oči a mierne sa prikrčil. Vydesene čakal na náraz auta, ktoré sa rútilo k nemu so škriepajúcimi pneumatikami.

A potom... nič.

Len desivé ticho. Po niekoľkých sekundách si Alfie uvedomil, že zvuky ulice ustali. Nepočul nijaké hlasy, spev vtákov ani prechádzajúce autá. Aj vzduch bol iný, chladnejší, voňal hlinou ako opadané lístie.

Keď otvoril oči, ohromene sa rozhladol. Ulica bola preč. Namiesto nej sa okolo neho vznášala chladná sivastá hmla. Alfie sa vystrel a adrenalín z neho okamžite vyprchal. Ako to, že ho nič nebolí? Mal pocit, akoby mu vlhlo oblečenie. Natiahol ruku a na dlani mu pristálo zopár dažďových kvapiek. *Môžete zmoknúť, keď ste mŕtvi?*

Niekde nad jeho hlavou zavrákal holub a prelomil ticho. Alfie sa zaklonil, aby sa pozrel do korún straši-

delných stromov, ktoré ho obklopovali. Zem pod nohami mu čvachtala. Odniekiaľ sa k nemu doniesol ďalší zvuk - vzdialené rúbanie sekery. Alfie napol sluch, aby ho počul, ale to už sa zvuk začal vytrácať, rovnako ako hmla a pach zeminy. Vzápätí sa okolo neho začali vynárať dôverne známe tvary a farby ulice, akoby ich namaľoval vodovkami na mokrý papier.

Krik a jačanie sa stupňovali, ako keď pridávate hlasitosť.

„Kam sa podel?“

„Nie je pod autom?“

Alfie zažmurkal a prekvapene sa rozhliadol. Bol späť na ulici, na okraji cesty. Auto zastalo presne na mieste, kde ešte pred chvíľou stál aj on. Vodič ešte vždy zvieral volant a triasol sa. Bol v šoku.

„Tam je!“ vykrikla žena, ktorá ho predtým chcela varovať. Ohromene naňho zízala. Jej pes mykal vôdzkou a zúrivo štekal.

Alfie nemohol uveriť, že sa mu nič nestalo. Vzal si batoh a pobral sa preč. Prešiel okolo svojich trýzniteľov, ktorí stáli ako skamenení, a zrýchlil, keď za ním začali niečo volať. Chcel sa dostať čo najďalej od všetkého, čo sa práve prihodilo.

V ušiach mu bubnovala pulzujúca krv. Rozbehol sa. Keď dobehol až do ulice Abernathy Terrace, pichalo ho v boku a nemohol chytiť dych. Pred ním sa tiahol asi kilometrový rad sivých viktoriánskych

domov. Pálilo ho v pľúcach, ale bežal ďalej - okolo domu s fialovými dverami, okolo klebetnice pani O'Rileyovej, okolo stromu, z ktorého pred štyrmi rokmi spadol a zlomil si ruku, okolo okna, v ktorom poskakoval večne štekajúci biely pes.

Všimol si, že nad ním letí čierny krkavec. Bol to zase ten, čo predtým? Vták sa zniesol dolu a letel vedľa neho, zatiaľ čo Alfie sa hnal stále ďalej, potom mávol krídlami, vzlietol a zmizol nad strechami domov.